

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TREĆI ODJEL

PREDMET CASE LOZOVYYE protiv RUSIJE

(Zahtjev br. 4587/09)

PRESUDA

STRASBOURG

24. travnja 2018.

KONAČNA

24. 7. 2018.

Ova je presuda postala konačna na temelju članka 44. stavka 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Lozovyye protiv Rusije,

Europski sud za ljudska prava (Treći odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Helena Jäderblom, *predsjednica*,

Branko Lubarda,

Helen Keller,

Dmitry Dedov,

Pere Pastor Vilanova,

Georgios A. Serghides,

Jolien Schukking, *suci*,

i Stephen Philips, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenih za javnost 14. studenoga 2017. godine i 3. travnja 2018. godine

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na posljednje navedeni datum:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 4587/09) protiv Ruske Federacije koji su dva ruska državljanina, g. Andrey Mikhaylovich Lozovoy i gđa Tamara Vasilyevna Lozovaya („podnositelji zahtjeva”) podnijeli Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 10. studenoga 2008. godine.

2. Rusku vladu („Vlada”) prvo je zastupao g G. Matyushkin, zastupnik Ruske Federacije pred Europskim sudom za ljudska prava, a zatim njegov nasljednik na tom položaju, g. M. Galperin.

3. Podnositelji zahtjeva prigovorili su na propust domaćih tijela da ih obavijesti o smrti njihova sina.

4. Dana 8. lipnja 2010. godine Vlada je obaviještena o zahtjevu. Stranke su podnijele pisana očitovanja o dopuštenosti i osnovanosti.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

5. Podnositelji zahtjeva ruski su državljani rođeni 1952. godine odnosno 1954. godine i žive u gradu Belomorsk u Republici Kareliji.

A. Smrt sina podnositelja zahtjeva i kazneni postupak za ubojstvo

6. Dana 1. prosinca 2005. godine sin podnositelja zahtjeva, g. M. Lozovoy, ubijen je u Sankt Peterburgu. Kazneni postupak pokrenut je protiv g. O. zbog optužbe za ubojstvo.

7. Dana 18. siječnja 2006. godine istražiteljica državnog odvjetništva okruga Primorsky u Sankt Peterburgu zatražila je ravnatelja policije okruga Primorsky da utvrdi identitet srodnika pokojnika i njihovo mjesto boravka te da im uputi poziv u ured državnog odvjetništva kako bi im se dodijelio status žrtve u kaznenom predmetu.

8. Tjedan dana kasnije sin podnositelja zahtjeva sahranjen je pod svojim punim imenom i prezimenom u Sankt Peterburgu. Zapis iz evidencije groblja ukazivao je na to da nitko nije došao po tijelo.

9. Dana 30. siječnja 2006. godine, nakon što je zaključila da nije moguće utvrditi identitet srodnika pokojnika, istražiteljica je dodijelila status žrtve u kaznenom predmetu predstavniku općinskog tijela. Sljedeći su dan policijski službenici obavijestili istražiteljicu da su poduzeli operativne mjere za utvrđivanje identiteta srodnika g. M. Lozovoya, no da one nisu polučile nikakve rezultate.

10. Dana 2. veljače 2006. godine podnositelji zahtjeva obratili su se gđi L. i obavijestili je da namjeravaju doći u Sankt Peterburg kako bi sudjelovali u kaznenom postupku.

11. Pet dana kasnije, unatoč toj obavijesti podnositelja zahtjeva, gđa L. dostavila je kazneni spis Sudu okruga Primorsky radi suđenja.

12. Nakon nekog vremena podnositelji zahtjeva pozvani su da sudjeluju u kaznenom postupku kao žrtve.

13. Dana 14. veljače 2006. godine podnositeljima zahtjeva dopušteno je ekshumiranje tijela njihova sina. Dva dana kasnije sahranili su ga u Belomorsku.

14. Dana 6. lipnja 2006. godine Sud okruga Primorsky proglasio je g. O. krivim za ubojstvo sina podnositelja zahtjeva i osudio ga na kaznu zatvora od šest godina.

15. Istoga je dana, kao odgovor na prigovore podnositelja zahtjeva na propust državnih tijela da ih obavijeste o smrti njihova sina, Okružni sud donio privremenu odluku (*частное постановление*) o istražiteljici, gđi L. Mjerodavni dio odluke koja je poslana državnom odvjetništvu okruga Primorsky glasi kako slijedi:

„Nadalje, [zaključak] da istražiteljica gđa L. nije poduzela dostatne korake da pronade srodnike pokojnika i da su mjere koje je poduzela poduzete samo da se zadovolji forma potkrjepljuje ne samo činjenica da je odluka o dodjeli statusa žrtve [predstavniku općinskog tijela] donesena prije nego što su dobivene informacije od policijskih službenika, nego i činjenica da se u kaznenom spisu nalazilo dovoljno informacija o [sinu podnositelja zahtjeva] na temelju kojih se moglo utvrditi mjesto boravka njegovih srodnika (objašnjenje g. O. od 1. prosinca 2005. godine u kojem je dao informacije o mjestu boravka [sina podnositelja zahtjeva, izjava g. O. od 8. prosinca 2005. godine u

kojoj je rekao da je u tijeku kazneni postupak protiv [sina podnositelja zahtjeva] pred sudom, izjave svjedokinje gđe A. koja je tvrdila da je majka [pokojnika] povremeno zvala na telefon u stan [pokojnika], potvrda o kaznenoj evidenciji [pokojnika] iz koje je očito da je državno odvjetništvo okruga Primorsky u Sankt Peterburgu protiv [sina podnositelja zahtjeva] primijenilo mjeru zabrane u obliku pisane obveze u kaznenom postupku br. 137755, materijal iz prethodno navedenog kaznenog spisa sadrži presliku putovnice [sina podnositelja zahtjeva] i tako dalje).

Iz toga slijedi da je tijekom prethodne istrage došlo do bitne povrede prava žrtava predviđenih mjerodavnim zakonom.

Pozivajući se na članak 29. stavak 4. ruskog Zakona o kaznenom postupku, [Sud] presuđuje:

- da treba skrenuti pozornost državnog odvjetništva okruga Primorsky u Sankt Peterburgu na povrede kaznenog procesnog prava od kojih je došlo tijekom prethodne istrage u kaznenom predmetu,
- da Sud okruga Primorsky u Sankt Peterburgu treba obavijestiti o poduzetim mjerama najkasnije jedan mjesec nakon primitka ove odluke.”

B. Postupak za naknadu štete

16. Podnositelji zahtjeva pokrenuli su 2007. godine tužbu za naknadu imovinske i neimovinske štete protiv Ureda državnog odvjetništva i Ministarstva financija. Pozivajući se na privremenu odluku Suda okruga Primorsky od 6. lipnja 2006. godine, podnositelji zahtjeva tvrdili su da su zbog propusta istražiteljice da ih odmah obavijesti o smrti njihova sina pretrpjeli imovinsku štetu jer su bili prisiljeni platiti ekshumiranje i prijevoz tijela njihova sina iz Sankt Peterburga u Belomorsk. Osim toga, pretrpjeli su neimovinsku štetu jer dulje razdoblje nisu znali gdje im se sin nalazi i morali su pokrenuti potragu za njime, nisu se mogli na pravi način oprostiti od svog sina niti mu pružiti dostojnu sahranu, morali su prolaziti kroz dvotjedni birokratski postupak za dobivanje dozvole za ekshumiranje tijela svog sina, a potom su nakon ekshumiranja morali potvrditi identitet njegovih unakaženih ostataka.

17. Dana 5. veljače 2008. godine Sud okruga Tverskoy u Moskvi odbio je tužbu jer je utvrdio da istražiteljica nije počinila nijednu nezakonitu radnju i da nijedan domaći sud nije donio pravomoćnu odluku kojom bi bilo utvrđeno suprotno.

18. Dana 20. svibnja 2008. godine Gradski sud u Moskvi potvrdio je presudu i složio se s obrazloženjem Okružnog suda.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

A. Ruski Zakon o kaznenom postupku („ZKP”)

19. ZKP-om koji je bio na snazi u predmetnom razdoblju nije bila izričito propisana obveza domaćih tijela da obavijeste srodnike o smrti pojedinca čija je smrt bila posljedica kaznenog djela. No, kao što je vidljivo iz drugih odredbi ZKP-a, utvrđivanje identiteta srodnika bilo je potrebno u većini slučajeva nasilne smrti jer su srodnici, umjesto pokojnika, preuzimali postupovnu ulogu žrtve.

20. Članak 5. ZKP-a definira „bliske srodnike” kao supružnike, roditelje, djecu, posvojitelje, posvojenike, braću i sestre, bake i djedove te unučad.

21. Prema članku 42. stavku 1. ZKP-a „žrtva” je fizička osoba koja je pretrpjela fizičku, imovinsku ili neimovinsku štetu koja je posljedica kaznenog djela. Odluku o dodjeli statusa žrtve određenom pojedincu može donijeti donijeti ispitivač, istražitelj, državni odvjetnik ili sud.

22. U članku 42. stavku 8. ZKP-a utvrđeno je da se u predmetima koji se odnose na zločine čija je posljedica smrt osobe, prava žrtve trebaju prenijeti na jednog od njezinih bliskih srodnika.

23. Kad je riječ o postupovnim ovlastima raspravnog suda u kaznenom predmetu, u članku 29. stavku 4. ZKP-a utvrđeno je da ako se tijekom suđenja u kaznenom predmetu otkriju okolnosti koje su omogućile počinjenje kaznenog djela ili povredu prava i sloboda građana, sud može donijeti privremenu odluku kojom odgovarajućim organizacijama skreće pozornost na te okolnosti ili povrede zakona zbog kojih je potrebno poduzeti odgovarajuće mjere.

B. Zakon o sahrani i pogrebnim poslovima

24. Zakonom o sahrani i pogrebnim poslovima (Savezni zakon br. 8-FZ od 12. siječnja 1996. – *Федеральный закон от 12.01.1996 № 8-ФЗ «О погребении и похоронном деле»*) bila je uređena organizacija pogrebnih obreda u Rusiji u predmetnom razdoblju.

25. U članku 12. stavku 1. Zakona utvrđeno je da ako ne postoji supružnik, srodnik ili zakonski predstavnik ili ako prethodno navedeni ne može organizirati potrebni pogreb, sahranu pokojnika mora obaviti posebno pogrebno poduzeće u roku od tri dana od utvrđivanja uzroka smrti.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 8. KONVENCIJE

26. Podnositelji zahtjeva prigovorili su na temelju članka 6. i 13. Konvencije na propust državnih tijela da ih pravovremeno obavijeste o smrti njihova sina zbog čega oni dugo razdoblje nisu znali gdje se nalazi njihov sin i oduzeta im je mogućnost da sinu organiziraju prikladnu sahranu.

27. Sud, kao stručnjak za pravnu karakterizaciju koja se u domaćem pravu daje činjenicama predmeta (vidi, na primjer, predmet *Bouyid protiv Belgije* [VV], br. 23380/09, stavak 55., ECHR 2015), smatra da navode podnositelja zahtjeva treba razmotriti na temelju članka 8. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

2. Javna se vlast neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala kao i radi zaštite prava i sloboda drugih.”

A. Tvrđnje stranaka

28. Vlada je tvrdila da su državna tijela postupila s dužnom pažnjom i učinila sve što je razumno bilo moguće da pronađu srodnike g. M. Lozovoya. Nakon što potraga nije urodila plodom, organiziran je njegov pogreb. Podnositelji zahtjeva nisu održavali redoviti kontakt sa svojim sinom i počeli su potragu za njime tek dva mjeseca nakon njegove smrti.

29. Podnositelji zahtjeva ponovili su svoj početni prigovor. Pozivajući se na privremenu odluku Suda okruga Primorsky (vidi prethodni stavak 15), tvrdili su da su državna tijela imala dovoljno informacija da utvrde da je g. M. Lozovoy njihov sin i da su ih stoga mogla obavijestiti o njegovoj smrti.

B. Ocjena suda

1. Dopuštenost

30. Sud primjećuje da prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

2. Osnovanost

(a) Primjenjivost članka 8. Konvencije

31. Vlada nije osporila primjenjivost članka 8. Konvencije.

32. Sud ponavlja da pravo na pristup informacijama o privatnom i/ili obiteljskom životu pojedinca može biti osnova za prigovor na temelju članka 8. Konvencije (vidi, među ostalom praksom, *Roche protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], br. 32555/96, stavci 155. – 156., ECHR 2005-X, *Guerra i drugi protiv Italije*, 19. veljače 1998., stavci 57. – 60., *Izvyjšća o presudama i odlukama* 1998-I, i *Gaskin protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 7. srpnja 1989., stavak 37., Serija A. br. 160).

33. Sud zatim primjećuje da različiti aspekti pogrebnih obreda potpadaju u definiciju „privatnog života” i „obiteljskog života” u smislu članka 8. Konvencije (vidi, na primjer, *Maskhadova i drugi protiv Rusije*, br. 18071/05, stavak 212., 6. lipnja 2013., *Sabanchiyeva i drugi protiv Rusije*, br. 38450/05, stavak 123., ECHR 2013 (izvadci), i *Hadri-Vionnet protiv Švicarske*, br. 55525/00, stavak 52., 14. veljače 2008.).

34. Podnositelji zahtjeva u ovom predmetu tvrdili su da nisu na odgovarajući način bili obaviješteni o smrti svog sina i da su stoga lišeni mogućnosti da budu na njegovom pogrebu. S obzirom na sudsku praksu o pravu podnositelja zahtjeva na informacije o njegovu ili njezinu privatnom i obiteljskom životu, tumačenu zajedno sa sudskom praksom o primjenjivosti članka 8. na sposobnost pojedinca da prisustvuje pogrebu pokojnog člana obitelji, Sud smatra da je na pravo podnositelja zahtjeva na poštivanje njihova privatnog i obiteljskog života utjecao propust države da ih obavijesti ili čak poduzme korake da ih obavijesti o smrti njihova sina prije njegove sahrane.

35. Sud stoga zaključuje da je članak 8. Konvencije primjenjiv u ovom predmetu.

(b) Uskladenost s člankom 8. Konvencije

36. Sud ponavlja da, iako je cilj članka 8. u biti zaštita pojedinca od proizvoljnog miješanja od strane javnih vlasti, on samo ne prisiljava državu da se suzdrži od takvog miješanja. Osim te prvenstveno negativne obveze, mogu postojati i pozitivne obveze svojstvene učinkovitom poštovanju privatnog i obiteljskog života (vidi *Bédat protiv Švicarske* [VV], br. 56925/08, stavak 73. ECHR 2016). Pri odabiru načina na koji će ispuniti svoje pozitivne obveze države imaju široku slobodu procjene (vidi *A, B i C protiv Irske* [VV], br. 25579/05, stavak 249., ECHR 2010).

37. Bit prigovora podnositelja zahtjeva nije je li država postupila na određen način, već je li propustila postupiti (vidi *Airey protiv Irske*, 9. listopada 1979., stavak 32., Serija A br. 32). Konkretno, podnositelji zahtjeva tvrdili su da je propust državnih tijela da ih obavijeste o smrti njihova sina doveo do povrede njihovih prava zajamčenih člankom 8. Konvencije, među ostalim, njihova prava na organiziranje odgovarajućeg pogreba za svog

sina. Sud utvrđuje da je prikladno ovom predmetu pristupiti u kontekstu pozitivne obveze tužene države iz članka 8. Konvencije.

38. Sud stoga smatra da u situacijama poput one u ovom predmetu, u kojima su državna tijela, no ne i drugi članovi obitelji, svjesni smrti, nadležna tijela imaju obvezu barem poduzeti razumne korake kako bi osigurali da preživjeli članovi obitelji o njoj budu obaviješteni.

39. Kako bi se utvrdilo jesu li u ovom predmetu ispunjeni zahtjevi iz članka 8. Konvencije, Sud će razmotriti prvo je li u Rusiji uspostavljen odgovarajući pravni okvir koji omogućuje prikladno rješavanje situacija sličnih onoj u ovom predmetu i drugo jesu li državna tijela poduzela razumne korake da pronađu podnositelje zahtjeva i obavijeste ih o smrti njihova sina.

40. Kad je riječ o pravnom okviru i sudskoj praksi, Sud primjećuje da u ruskom zakonodavstvu nije bila izričito utvrđena obveza domaćih tijela da obavijeste srodnike o smrti pojedinca čija je smrt bila posljedica kaznenog djela. Istina je da se člankom 42. stavkom 8. ZKP-a (vidi prethodni stavak 22.) u određenoj mjeri obvezivalo državna tijela da provedu potragu za srodnicima pokojnika u kaznenom predmetu kako bi im se mogao dodijeliti status žrtve. Nadalje, u članku 12. stavku 1. Zakona o sahrani i pogrebnim poslovima bilo je utvrđeno da se pokojnik sahranjuje u roku od tri dana od utvrđivanja uzroka smrti ako supružnik, srodnik ili zakonski zastupnik ne može organizirati potrebnog pogreb (vidi prethodni stavak 25.).

41. S druge strane, u svojoj privremenoj odluci od 6. lipnja 2006. godine u kojoj zaključuje da je istražiteljica gđa L. prekršila postupovno pravo Sud okruga Primorsky ne upućuje ni na jednu konkretnu odredbu ZKP-a ili neki drugi zakon (vidi prethodni stavak 15.). Ni Vlada u svojem očitovanju nije uputila na neku konkretnu odredbu domaćeg prava ili sudsku praksu.

42. Unatoč tome, Sud smatra da činjenica da domaći pravni okvir i sudska praksa nisu dovoljno jasni nije sama po sebi dovoljna da se utvrdi da je tužena država u ovom predmetu prekršila pozitivne obveze iz članka 8. Konvencije.

43. Sud će stoga sada razmotriti jesu li ruska državna tijela poduzela razumne korake u predmetnim okolnostima.

44. Iz privremene odluke od 6. lipnja 2006. godine (vidi prethodni stavak 15) jasno je da su državna tijela imala na raspolaganju nekoliko izvora na temelju kojih su mogla utvrditi da su podnositelji zahtjeva roditelji g. M. Lozovoya. Okružni sud naveo je niz dokumenata i dokaznih sredstava iz kojih su državna tijela mogla izvući informacije potrebne za pronalazak podnositelja zahtjeva (ispis poziva, poznanici g. M. Lozovoya, njegovi službeni dokumenti priloženi kaznenom spisu i tako dalje). Vlada nije iznijela nikakvo objašnjenje o tome zašto istražiteljica ili policija nisu upotrijebili te izvore.

45. Sud primjećuje da su odluke o sahrani sina podnositelja zahtjeva i dodjeli statusa žrtve u kaznenom predmetu predstavniku općinskog tijela donesene prije nego što je službeno zaključena potraga za njegovim srodnicima (vidi prethodne stavke 8 i 9)

46. U tim okolnostima i s obzirom na osobne informacije o g. M. Lozovoyu koje su bile dostupne domaćim tijelima nakon njegove smrti, Sud zaključuje da državna tijela nisu postupila s razumnom dužnom pažnjom i stoga nisu ispunila svoju pozitivnu obvezu u ovom predmetu.

47. Stoga je došlo do povrede članka 8. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

48. Podnositelji zahtjeva prigovorili su na temelju članka 6. stavka 1. i članka 13. Konvencije na poteškoće u ostvarivanju pristupa parničnom postupku za naknadu pretrpljene štete i dobivanju informacija o njegovu ishodu. Sud smatra da je prikladno razmotriti te prigovore samo na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije.

49. Sud je razmotrio te prigovore i smatra da, u svjetlu cjelokupnog materijala koje posjeduje, te u mjeri u kojoj su pitanja koja su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, oni ne ispunjavaju kriterije dopuštenosti iz članaka 34. i 35. Konvencije niti upućuju na postojanje povrede prava i sloboda sadržanih u Konvenciji ili njezinim Protokolima.

50. Iz toga slijedi da se ovaj dio zahtjeva mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

51. Članak 41. Konvencije glasi:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.”

A. Naknada štete

52. Svaki podnositelj zahtjeva potražuje iznos od 10.000 eura (EUR) na ime naknade neimovinske štete. Potražuju i 37.049 ruskih rublja (RUB) na ime naknade imovinske štete koja se odnosi na troškove povezane s ekshumiranjem i ponovnom sahranom tijela njihova sina.

53. Vlada je osporila potraživanje podnositelja zahtjeva za neimovinsku štetu kao prekomjerno i neosnovano. Kad je riječ o potraživanju za imovinsku štetu, iznijela je da bi se predmetni iznos mogao dodijeliti iz „humanitarnih razloga”.

54. Sud smatra da su podnositelji zahtjeva sigurno pretrpjeli neimovinsku štetu zbog utvrđene povrede i stoga im zajedno, na pravičnoj osnovi, dodjeljuje 10.000 eura (EUR) po ovoj osnovi. Kad je riječ o njihovu potraživanju za imovinsku štetu, Sud prihvaća potraživanje u cijelosti i dodjeljuje podnositeljima zahtjeva 539 eura (EUR).

B. Troškovi i izdaci

55. Podnositelji zahtjeva također potražuju 25.687 rublja (RUB) za troškove i izdatke nastale pred domaćim sudovima u postupku za naknadu štete.

56. Vlada je osporila potraživanje podnositelja zahtjeva.

57. Prema sudskoj praksi Suda podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu troškova i izdataka samo u mjeri u kojoj je dokazano da su oni stvarno nastali i bili potrebni te da je iznos novca razuman. Sud u ovom predmetu, uzevši u obzir dokumente u svom posjedu i prethodne kriterije, smatra razumnim dodijeliti potraživanje podnositelja zahtjeva u cijelosti i dodijeliti im iznos od 374 eura (EUR) za troškove i izdatke u domaćem postupku.

C. Zatezna kamata

58. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je prigovor na propust državnih tijela da ih na odgovarajući način obavijeste o smrti njihova sina dopušten, a ostatak zahtjeva nedopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 8. Konvencije;
3. *Presuđuje*
 - (a) da tužena država treba sveukupno isplatiti podnositeljima zahtjeva u roku od tri mjeseca od datuma kada presuda postane konačna u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u ruske rublje po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja:
 - (i) 539,00 eura (EUR) (pet stotina trideset devet eura) na ime naknade imovinske štete uvećano za sve poreze koji bi im mogli biti obračunati;
 - (ii) 10.000,00 eura (EUR) (deset tisuća eura) na ime naknade neimovinske štete uvećano za sve poreze koji bi im mogli biti obračunati;
 - (iii) 374,00 eura (EUR) (tri stotine sedamdeset četiri eura) na ime naknade troškova i izdataka uvećano za sve poreze koji bi se mogli obračunati podnositeljima zahtjeva;

(b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna poena.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 24. travnja 2018. godine u skladu s člankom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Stephen Phillips
Tajnik

Helena Jäderblom
Predsjednica

© 2018 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.